

היא נטמנה בכפר קיש, מול הר תבור, סמוך לביתה החדש. בני משפחתה וחברים רבים ספדו לה, סיפרו הרבה על הספורט והיוגה שמילאו את לבה בשנים האחרונות לחייה. אני זוכרת את זהבה שהעולים החדשים, השפה העברית והנחלת הלשון עמדו במרכז עולמה המקצועי, ואת זהבה, החברה הטובה שידעה לרתק אותי בסיפוריה, ושחברתה נעמה לי כל-כך.

יהי זכרה ברוך.

לזכרה של טינה ריבלין

מאת אורה רינגל

אהבתי את טינה מאוד. אהבתי את הלהט שבו הביעה את דעותיה האישיות והמקצועיות כאחד, הלהט שבו סחפה אנשים אחריה, הלהט שבו הגתה, תכננה וביצעה את מטלותיה כמנהלת אולפן וכמדריכה, הלהט שבו יצרה בכל תחום שעסקה בו.

הכרתי אותה באמצע שנות השבעים. טינה הייתה אז מנהלת האולפן להסבה מקצועית ברמת-גן, ואני - מורה צעירה, ממלאת מקום, בראשית דרכי. כבר אז, בתקופה הקצרה הזאת, עמדתי על תכונותיה שלימים למדתי עליהן עוד ועוד. מאוחר יותר, במהלך שנות השמונים, נפגשו דרכינו שוב - הפעם כעמיתות לעבודה: היא עדיין מנהלת האולפן הגדול להסבה מקצועית בתל אביב, ואני מנהלת אולפן בעל ייעוד דומה בירושלים. היו אלה אולפנים ש'תפרו' על פי מידה חומרי לימוד לאוכלוסיות מקצועיות מגוונות: רופאים, אחיות, מהנדסים, אנשי מחשב, רוקחים, מורים, עורכי-דין, פסיכולוגים, מנהלי חשבונות - תקצר היריעה מלמנות את כולן. האולפן הגדול, המנוהל למופת והמייצר חומרים חדשים ללא לאות, היה לי לאבן שואבת והיווה עבורי מקור השראה.

בראשית שנות התשעים, עם העלייה הגדולה מברית המועצות לשעבר, הייתה טינה, כחלק מן החבורה המצומצמת שלנו, ממובילות התנופה הגדולה בתחום הנחלת הלשון שבאגף לחינוך מבוגרים. הייתה זו תנופה שבמהלכה גדלו עד לבלי הכר פעולות גף הנחלת הלשון, הן במספר מסגרות הלימוד והן בכמות תוכניות הלימודים וחומרי הלימוד. אנו, בני החבורה הזאת, ישבנו לילות כימים, מחולקים לצוותים שהפיקו והפיצו מערכי הדרכה, תוכניות לימודים וחומרים חדשים למורים שזה עתה נקלטו במערכת. טינה, מקצועית לעילא ולעילא, הטביעה את חותמה בכל הפעילויות הללו, הן ברמה הארצית והן ברמה המחוזית, מחוז תל אביב והמרכז.

יחד עם מקצועיותה הרבה בתחום הוראת העברית כשפה שנייה, ניכרה בכל פעולותיה האהבה העזה לשפה העברית ולספרות העברית. שפתה העשירה ובקיאותה במקורות הביאו אותה לא רק לקיום השתלמויות נפלאות אלא גם להחלטה להמשיך את דרכה האקדמית לאחר פרישתה. הלהט המיוחד ליווה אותה גם בעבודת הדוקטורט שלה שעסקה ברב רבינר מבולגריה. שיחותינו, שבהן דיברה בעיניים בורקות על גילוייה המרגשים, על לימודי הלידנו שלה ועל ההתקדמות בעבודת הדוקטורט, נעמו לי מאוד והעשירו את חיי.

טינה הספיקה לשאת את התואר דוקטור שנה אחת בלבד. לא הייתה מאושרת ממנה, וודאי וודאי כשהתחילה לעבוד כחוקרת במכון לשפות יהודיות באוניברסיטת בר-אילן. 'תארי לך, בגילי, אני "פוצחת" בקריירה אקדמית' אמרה לי בגאווה בלתי מוסתרת.

טינה נלקחה מאתנו בחטף והיא בת שישים וארבע בלבד. היא הותירה את צאן מרעיתה - חדר המורים ששמר לה אמונים כל השנים, ואותנו - חבריה, נדהמים ועצובים.

אהבתי אותך, טינה, חברתי הטובה. אישיותך קרנה, היה בכך יופי פנימי וחיצוני, הייתה בכך כמיהה לצדק, היית חברה טובה. העולם שלי, ושל כל אלה שהכירו אותך, עני יותר בלעדריך.

יהי זכרה ברוך.